

Arrest

nr. 77 098 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 december 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Baghiana in Azad Kashmir. Sinds uw studententijd zette u zich in voor een onafhankelijk Kashmir. In 2000 trad u toe bij de "National Awami Party" (NAP), een partij die opkomt voor een onafhankelijk Kashmir. In 2006 werd u aangeduid

als "General Secretary" voor deze partij in Baghiana. Op 11 februari 2007 werd u tijdens een manifestatie op een "Black Day" door de politie aangehouden. U werd opgesloten in het politiekantoor van Rawlakot, waar u werd geslagen. Na enkele dagen werd u zonder verdere rechtsgevolgen vrijgelaten. Op 19 juli van hetzelfde jaar werd u opnieuw tijdens een manifestatie door de politie opgepakt, u werd weer opgesloten en geslagen en na enkele dagen zonder verdere rechtsgevolgen vrijgelaten. Op 25 maart 2009 werd R., een jongen van de "NAP" door E., wiens vader een politicus voor de "PPP" (Pakistan Peoples Party) is, neergeschoten. R. werd naar het hospitaal gebracht en u ging mee. In het hospitaal werd u aangehouden omdat de broer van R. dacht dat u misschien moeilijkheden met hem had en daarom misschien wel kon betrokken zijn bij de moord. Ook E., diens vader en broer en nog iemand die lid was van de "Muslim conference" werden aangehouden. Na een achttal dagen kwam u vrij omdat de politie het moordwapen bij E. had gevonden. Op 19 juli 2010 nam u opnieuw deel aan een manifestatie. De politie trad opnieuw hardhandig op en mensen werden aangehouden. U wist te ontkomen en hoorde later dat de politie naar u op zoek was. Vervolgens vluchtte u naar Rawalpindi, waar u woonde in een huis van uw schoonfamilie. In december 2010 verliet u Pakistan. Via Iran, Turkije en Griekenland kwam u op 29 december 2010 in België aan, waar u asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : een schoolrapport, een B-form, een partijkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw zus, een bewijs dat uw zus werkt bij de "Petroleum Exploration, een attest van een dokter waaruit blijkt dat u een verdachte was in een moordzaak, een "FIR", een bewijs dat u werd vrijgelaten, een kaartje van uw kippenboerderij en bankuittreksels.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiäre bescherming zou lopen. In eerste instantie kan er ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politiek profiel. Zo werd u duidelijk gevraagd naar de officiële naam van de politieke partij waarvoor u actief was en waardoor u ook in de problemen kwam met de Pakistaanse autoriteiten. Zo stelde u dat de volledige naam van die partij de "National Awami Party" (NAP) is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U beweerde dat de huidige president van de "NAP" Liaquat Hayat is. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat de volledige naam van de partij die ijvert voor een onafhankelijk Kashmir en waarvan Liaquat Hayat de president is "Jammu and Kashmir National Awami Party" (JKNAP) is en niet "NAP". Ook op de lidkaart die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde staat duidelijk op de voorkant de volledige benaming "Jammu kashmir National Awami Party" vermeld. Dat u dan op de uitdrukkelijke vraag naar de volledige naam van uw partij enkel "NAP" antwoordde doet twijfels rijzen over uw betrokkenheid bij die partij en stelt ook de authenticiteit van het voorgelegde document in vraag.

Wat betreft dit document is het eveneens bevreemdend te noemen dat op de achterkant ook "NAP" geschreven staat in plaats van "JKNAP". Voorts is uw kennis over de structuur van de partij eerder gering. U gevraagd naar het hoofdkwartier van de partij beweerde u dat dit in Kotli was, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan zich een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de "headquarters" zich bevinden in Muzaffarabad. Verder verklaarde u dat er geen centraal "General Secretariat" voor de partij bestaat, terwijl uit dezelfde informatie blijkt dat het "General Secretariat" zich bevindt in Mirpur (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u als lokale "General Secretary" daarvan niet op de hoogte zou zijn, is ongeloofwaardig. Voorts beweerde u dat de president van uw partij nooit werd aangehouden, terwijl uit informatie blijkt dat Liaquat Hayat op 19 juli 2009 werd aangehouden en dat nadien werd opgeroepen om te manifesteren voor de vrijlating van Liaquat Hayat en andere gearresteerden. Dat u die beweerde één van de leiders en organisatoren te zijn van de betoging op 19 juli 2010 niet op de hoogte zou zijn van de aanhouding van uw president het jaar daarvoor is niet overtuigend en ondermijnt de geloofwaardigheid van u betrokkenheid bij "JKNAP" en de daaraan verbonden problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Wat betreft uw ingeroepen moeilijkheden betreffende de moord op uw partijgenoot R., door E. die de zoon is van een lid van de "PPP" dient te worden vastgesteld dat de schuldige werd gevat en veroordeeld en dat u reeds na een negental dagen wegens gebrek aan bewijzen werd vrijgelaten. Voor deze zaak is er dus geen enkele aanwijzing dat u nog door de Pakistaanse autoriteiten wordt geviséerd. Dat u nog altijd door de familie van N., de vader van E., wordt gezocht kan ook niet overtuigen. U verklaarde immers dat u reeds werd bedreigd door N. één maand na uw vrijlating, dus in april 2009. Desalniettemin verbleef u tot juli 2010 steeds in uw dorp en had u volgens uw verklaringen

nog steeds een leidinggevende rol in manifestaties, ondermeer de betoging waaraan u zou deelgenomen hebben op 19 juli 2010. Dergelijke openbare houding valt niet te rijmen met het gedrag dat iemand normaliter vertoont die met de dood wordt bedreigd. U verklaarde dat u na een manifestatie van juli 2010 gezocht zou worden door de autoriteiten, maar u kunt dit op geen enkele manier aannemelijk maken. Uw bewering dat de politie hierover geen officiële documenten zou opstellen is bevreemdend. Bovendien kon u uw aanwezigheid op deze publieke manifestatie en de problemen die u en andere leden kregen ook mogelijks aantonen door andere documenten, zoals kranten. De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard om de appreciatie van uw asielrelaas in positieve zin om te buigen. De B-form geeft een indicatie over uw identiteit, maar zonder foto kan dit geen zekerheid bieden. De kopie van de identiteitskaart van uw zus en een bewijs van haar werkgever in Pakistan zijn in uw zaak niet relevant. Het "FIR" toont aan dat er een klacht tegen u werd ingediend en het document dat u werd vrijgelaten bewijst dat er u in die zaak niets meer werd ten laste gelegd. Van de partijkaart werd hierboven reeds besloten dat aan de authenticiteit er van kan worden getwijfeld. De brief en uw zakenkaart van een kippenkwekerij geeft een indicatie dat u werkzaam was in een kippenboerderij, maar voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. De authenticiteit van het doktersattest mag betwijfeld worden. Zo is het vooreerst duidelijk dat tot tweemaal toe de datum op dit attest aangepast werd. Ook is het bevreemdend dat een arts zou vaststellen dat u gearresteerd werd door de politie wegens uw betrokkenheid bij een moordzaak.

Wat betreft het luik van subsidiaire bescherming moet worden opgemerkt dat voor het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming waaronder ook het subsidiaire beschermingsstatuut, dit gepaard moet gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat in uw hoofde niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie en artikel 1(2) van het Protocol van 31 januari 1967 en de schending van de materiële motiveringsplicht wegens gebrek aan deugdelijke en afdoende motivatie.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Gezien verzoeker stelt dat zijn identiteitskaart is verloren gegaan, legt verzoeker hiertoe een "B Form", een schoolattest van zijn middelbare school afgelegd te Poonch, het visitekaartje en briefhoofding betreffende de kippenboerderij van verzoeker en een bankuittreksel, een bewijs van grondeigendom en diverse stukken m.b.t. zijn zus Si. Z. (afschrift identiteitskaart, bankbewijzen en bewijs van tewerkstelling in Pakistan) voor.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat uit de voorgelegde stukken een begin van bewijs van identiteit kan worden afgeleid, maar dat aangezien geen enkel van deze stukken vergezeld is van een foto niet kan worden geverifieerd of deze documenten *überhaupt* betrekking hebben op verzoeker. Voorts kan worden vastgesteld dat de stukken inzake de zus klemmen met de "B Form" nu er hierin, naast verzoeker, enkel sprake is van zijn zussen Z. H. Z., Sa. Z. en M. Z. terwijl de andere documenten betrekking hebben op zijn zus Si. Z. Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat zijn verzoek tot

internationale bescherming ten aanzien van Pakistan dient beoordeeld te worden, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit ook effectief gebeurd is zodat verzoekers opmerking dienaangaande feitelijke grondslag mist.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden voorkomen op het niveau van de relevante bijzonderheden. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2.1. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal ten onrechte twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden politiek profiel daar verzoeker diverse precieze antwoorden gaf (zoals de oprichtingsdatum van de partij, de vorige en de huidige voorzitter, de toenmalige “*General Secretary*”, de betekenis van de data 11 februari 1984 en 19 juli 1947,...). Volgens verzoeker is zijn onwetendheid over de partijstructuur en partijnaam te verantwoorden gezien de actuele politieke context. Hoewel verzoeker antwoordde dat er niet echt een “*General Secretariat*” is, kon hij wel de toenmalige “*General Secretary*” benoemen. Verzoekers antwoorden dienen gekaderd te worden in de feitelijke context waarbij verzoeker als lokale mandataris nauwelijks contact had met de “*General Secretary*”. Volgens verzoeker is het niet verwonderlijk dat hij Kotli heeft benoemd als partijhoofdkwartier daar dit de oudste én op één na grootste stad is, doch ook de thuishaven is geweest van de oprichter van de partij. Voor actieve leden is Kotli de hoofdplaats van de partij. Verder voegt verzoeker hier nog aan toe dat de leden onderling steeds spraken van NAP en niet van JKNAP daar deze afkorting beter in de mond lag en de toevoeging “JK” eigenlijk bedoeld was voor buitenstaanders.

3.2.2. Verzoeker overtuigt allerminst. Integendeel verzoekers exacte en gedetailleerde antwoorden inzake (historische) data en figuren staan in schril contrast met het gebrek aan doorleefde en waarheidsgetrouwe weergave van zijn eigen dagelijkse politieke leefwereld. Verzoeker kent in eerste instantie niet de volledige naam van zijn partij (“*Volledige naam van NAP? Is NAP ook naam van partij in Kashmir? Ja dat is volledige naam.*”, gehoorverslag p. 3), geeft een foute locatie van het hoofdkwartier, stelt dat zijn partij geen “*General Secretariat*” heeft en dat de huidige president nooit is aangehouden, terwijl verzoeker exact een jaar nadien een betoging zou georganiseerd hebben (gehoorverslag p. 3) en aldus kon verwacht worden dat de partij, de arrestatie van de secretaris generaal indachtig, de nodige veiligheidsmaatregelen zou treffen of bespreken. Dergelijke feiten zijn gemeengoed bij partijleden, laat staan bij een persoon die politiek actief is en de hoogste lokale positie bekleedt. Minstens kan verwacht worden dat verzoeker zijn partijfunctie concreet kan kaderen binnen de partijstructuur en vertrouwd is met de belangrijkste recente gebeurtenissen en belangrijke partijlocaties en het belang kent van de toevoeging JK bij de NAP zoals blijkt uit de toegevoegde informatie. Verzoekers politieke kennis komt dan ook louter theoretisch en ingestudeerd voor. Verder wijst de Raad erop dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

3.2.3. Verzoekers argumenten over de toegevoegde ondersteunende landeninformatie, waaronder de bewering dat de door het Commissariaat-generaal gehanteerde bronnen gedateerd zijn, kunnen evenmin overtuigen. Het is immers niet omdat er een disclaimer werd opgenomen in de tekst waarbij gesteld wordt dat de desbetreffende informatie niet beoogt determinerend te zijn inzake individuele asielverzoeken, dat deze informatie geen nuttige indicaties en waarheidsgetrouwe informatie zou bevatten. Evenmin ziet de Raad in hoe verzoekers verwijzingen naar het gebruik van mondelinge

bronnen ter zake doen daar het desbetreffende document op een veelheid van authentieke bronnen, dan wel gezaghebbende nieuwsbronnen, is gebaseerd (*JKNAP, Kashmir Human Rights Site, BBC, Associated Press...* en diverse andere bijgevoegde referenties). Het verwijt van verzoeker dat de commissaris-generaal slechts gebruik heeft gemaakt van één enkele bron mist bovendien feitelijke grondslag.

3.2.4. Waar verzoeker opmerkt en stelt zelf informatie toe te voegen waaruit blijkt dat het centraal partijsecretariaat – in tegenstelling tot wat door het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing wordt gesteld – niet langer in Mirpur is gevestigd, stelt verwerende partij terecht vast dat dit geenszins uit de door verzoeker aangebrachte informatie kan afgeleid worden. Voorts kan de Raad verzoeker geenszins volgen waar hij beweert dat de benoeming van een “*General Secretary*” in Bagh en een “*Deputy General Secretary*” in Kotli zou impliceren dat er geen “*General Secretariat*” meer zou zijn in Mirpur, te meer nu er volgens verzoekers eigen toegevoegde informatie een “*Senior Vice President*” zitting heeft in Mirpur en dit voorts duidelijk blijkt uit de toegevoegde landeninformatie (<http://www.unhcr.org>), waarvan de verwerende partij de volledige tekst heeft toegevoegd aan de verweernota (<http://kashooo.wordpress.com/2009/02/12/jknajknsf-observed-25th-maqbool-bhat-day-and-19th-sohday-e-chakoothi-in-pok>; <http://www.kashmiri.info>).

3.3. Verzoeker voegt tevens drie nieuwe stukken toe. Dit zijn volgens verzoeker ten eerste, een verklaring van 22 september 2011 opgesteld door de huidige president waarin bevestigd wordt dat verzoeker in 2006 werd aangeduid als “*General Secretary*” Baghiana Unit en omwille van zijn politieke activiteiten verschillende malen werd gearresteerd, ten tweede, een proces-verbaal van de politie van Datot, opgesteld op 19 juli 2010, waarin zou worden gesteld dat verzoeker een betoging had georganiseerd en uitspraken had gedaan tegen Pakistan; dat hij tevens heeft geprobeerd om mensen op te ruien om te gaan betogen tegen Pakistan en zijn regering; dat dit een misdrijf op basis van artikel 16 SW betreft; dat de politie de zaak zal inschrijven in het register en een afschrift zal doorsturen naar de procureur; dat de politie hem wil arresteren teneinde de zaak volledig te kunnen onderzoeken en voor de rechtbank te brengen en ten derde, een origineel arrestatiebevel, opgesteld op 5 augustus 2010 waarin de Rechtbank van Eerste Aanleg van Rawlakot beveelt verzoeker te arresteren.

3.3.1. Vooreerst hecht de Raad, betreffende het proces-verbaal, geen geloof aan (fax)kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daargelaten dat verzoeker de documenten niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neerlegt, dient te worden vastgesteld dat documenten, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dienen te worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Het verzoekschrift kadert deze documenten binnen zijn politieke activiteiten terwijl verzoeker geen politiek profiel aantoon, laat staan een hoge lokale partijfunctie. De neergelegde verklaring van 22 september 2011 betreft overduidelijk een gesolliciteerd stuk nu hierin sprake is van een opzettelijke fabricatie van beschuldigingen door de overheid tegen verzoeker, terwijl verzoeker – volgens zijn beweringen op het CGVS – op 25 maart 2009 beschuldigd werd op basis van een privéklacht, deze klacht volledig ongegrond werd bevonden en verzoeker werd vrijgelaten na een maand. In zoverre dit betrekking zou hebben op het beweerde proces-verbaal en arrestatiebevel dient vastgesteld te worden dat verzoeker in het verzoekschrift zelf verklaarde hier pas na zijn vlucht kennis van te hebben gekregen. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat hij niet louter documenten dient neer te leggen maar tevens aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Wat de reeds eerder voorgelegde partijkaart betreft, verwijst de Raad naar de overwegingen in de bestreden beslissing dewelke hij in deze bijtreedt.

3.3.2. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar het internetartikel van 31 juli 2009 dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2004/83 “*waaruit volgt dat wanneer blijkt dat iemand reeds in het verleden werd vervolgd, dit een ernstige aanwijzing vormt van ook in de toekomst te worden vervolgd*” en meent dat het dan ook aan verwerende partij is “*om aan te tonen dat dergelijke vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen*”. De Raad merkt op dat deze norm overgenomen werd in de vreemdelingenwet. Daar verzoekers vroegere vervolgingen evenmin geloofwaardig werden aangetoond, kan geen beroep gedaan worden op dit

principe. Verzoeker verwijst hier wellicht naar artikel 4, lid 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dat werd omgezet in artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat dit artikel de omkering van de bewijslast impliceert. Hoe dan ook, verzoeker toont geen voorbijgevoerde vervolging aan zodat hij niet aantoont hoe deze rechtsregel op hem toepasselijk kan zijn. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

3.4. Voorts is de vaststelling in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens het eerste gehoor spontaan een "FIR" en een bewijs dat hij werd vrijgelaten voorlegde, inherent aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen.

Aangaande de ingeroepen moeilijkheden betreffende de moord op zijn partijgenoot R. stelt de bestreden beslissing reeds vast dat de schuldige werd gevat en veroordeeld én dat verzoeker reeds na een negental dagen wegens gebrek aan bewijzen werd vrijgelaten. De bestreden beslissing wijst er dan ook volledig terecht op dat er wat deze zaak betreft, geen enkele aanwijzing is dat verzoeker nog door de Pakistaanse autoriteiten zou worden geïnterviewd, noch door de vader van E. De subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling moet immers kaderen in een objectieve grondoorzaak, *quod in casu non*. Dat verzoeker stelt dat de vader van E. zijn ongenoegen over de rechtsgang en de veroordeling van zijn zoon zou geuit hebben in een – voorgelegd doch niet vertaald – krantenartikel doet hier geen afbreuk aan en bovendien toont verzoeker niet aan desgevallend bescherming te kunnen krijgen bij zijn overheid die hem *in casu* onschuldig bevonden. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande overeind.

3.5. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van boude niet-onderbouwde beweringen, het geven van niet-pertinente toelichtingen en maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt tevens op dat er nagenoeg geen (landen)informatie aangaande Pakistan voorhanden is in het administratief dossier. Bovendien is verzoeker van mening dat de voorhanden zijnde stukken onvoldoende actueel zijn.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 a en b van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet worden toegekend. Verzoeker toont niet aan dat actueel in ("*Pakistan occupied*") Kashmir, waarvan verzoeker afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de

vreemdelingenwet. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker aangebrachte informatie, noch uit de aan de verweernota toegevoegde *Subject Related Briefing* 'Pakistan' 'Algemene Veiligheidssituatie' van 29 oktober 2011 (p. 14).

4.4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK